

engagement og indignation med i budskabet. Det synes jeg er med til at give debatten sådan et løft.

Det, jeg sad og spekulerede på, dengang jeg hørte talen, var, at Venstre jo har en formand, som indtil for små 3 år siden havde været udenrigsminister i en halv snes år, endda vist godt og vel. Med den indignation, som Venstres ordfører lagde for dagen her, er det her så en lige så stor overraskelse for Venstres formand, som det var for Venstres ordfører? Hvad gjorde Venstre med det dér meget stærke afsæt, som partiet havde med en formand, som samtidig også var udenrigsminister? Hvad skete der i den periode på godt 10 år, hvor hr. Uffe Ellemann-Jensen var udenrigsminister?

Jeg synes altså, at vi skal glæde os over, vi kan være enige om, at vi ikke har nået nok, og jeg sagde også i min ordførertale, at vi stadig har mangler, og at vi skal have den slags udryddet. Fint nok. Ingen uenighed om det.

Men jeg synes da, vi kan glæde os over, at vi nu har fået en udenrigsminister, som prøver at gøre noget ved det og er nået et stykke vej og har givet tilsagn om, at han fortsat arbejder aktivt på at nå målet. Men i de foregående 10 år er der ikke, så vidt jeg kan se, sket en dyt på dette område, og jeg vil da godt høre, hvorfor man nu kan tale med den indignation, som man gør, uden tilsyneladende at have haft nogen former for indignation, mens man havde muligheder for at bruge den til noget?

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Jeg vil gerne takke de foregående talere for deres rosende kommentarer til mit indlæg, og til hr. Albrechtsen vil jeg sige, at det var ærgerligt, at han ikke hørte så godt efter, at han også forstod budskabet i min tale, for naturligvis kan Venstre ikke gå ind for Enhedslistens forslag, i og med kravet jo er en offentliggørelse af samtlige erklæringer, og det har Danmark ikke nogen mulighed for at gøre.

Det, jeg opfordrer regeringen til, er at give en garanti for, at vi fremover får offentliggjort de danske erklæringer, og at den tager op til genovervejelse, om der er nogle ting, man kunne drøfte for at få skabt åbenhed om det her.

Vi kan ikke støtte Enhedslistens forslag, sådan som det foreligger, men jeg vil dog sige, at jeg synes, det er godt, at Enhedslisten har fremsat beslutningsforslaget, så vi får denne debat om de hemmelige erklæringer, hvilket jo viser sig i allerhøjeste grad at være tiltrængt.

Til hr. Stavad vil jeg gerne sige, at jeg synes, det er ærgerligt, at vi ikke ser samme engagement i denne sag fra Socialdemokratiets side som det, vi udviser fra Venstres, for det er et meget afgørende område. Som jeg sagde tidligere, handler det om borgernes retssikkerhed, og derfor skal vi have gennemført reel åbenhed.

Må jeg minde hr. Stavad om, at Maastricht-Traktaten blev vedtaget efter et meget stærkt engagement fra den daværende borgerlige, liberale regering, og jeg synes, den tidligere udenrigsminister ydede en meget flot indsats. Åbenheden kom som et krav i forbindelse med Maastricht-Traktaten og en erklæring fra Edinburgh-topmødet. Det er dér, skiftet er sket, dér, regeringerne har givet hinanden håndslag på, at de nu vil skabe åbenhed, og det er derfor den periode, vi skal forholde os til. De hemmelige erklæringer er efter min opfattelse ikke acceptable, og jeg undrer mig meget over, at Socialdemokratiet stiller sig tilfreds med den foreliggende adfærdskodeks, som jeg slet ikke mener er tilfredsstillende.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Vejen fra glæde til skuffelse kan nogle gange være kort.

Jeg konstaterer nu, at det, Venstre i virkeligheden vil, er at støtte regeringen i at offentliggøre de erklæringer, som Danmark ensidigt tilføjer til Rådets protokol. Mig bekendt, men udenrigsministeren kan korrigere mig, hvis det er forkert, hvad jeg siger, har regeringen allerede lovet – ministeren nikker – at gennemføre, hvad Venstre nu kræver. Man må sige, at man dér sparker en åben dør ind, som vel næppe indebærer de store politiske omkostninger.

Jeg synes, Venstre måske nok en gang burde overveje, med hvilken pondus det fører sig frem, hvis det ikke rigtig har noget bagved, og jeg vil godt spørge fru Eva Kjer Hansen, om Venstre har problemer med en eventuel offentliggørelse af de hemmelige erklæringer, som hr. Stavad var inde på ligger fra den tid, da Venstres formand havde ansvaret for disse hemmelige erklæringer. Ligger der et problem dér for Venstre, som er årsagen til, at man nu ikke agter at gøre noget for sammen med os andre at løse dette problem?